

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 21 maja 1962 r. Nr 8 Poz. 30 — 34

TREŚC:

Zarządzenia Ministra:

Poz. 30 — nr 213 z 24.IV.62 r. w sprawie zasad i organizacji normowania pracy.

Poz. 31 — nr 214 z 24.IV.62 r. w sprawie rozwoju współzawodnictwa pracy w terenowym przemyśle materiałów budowlanych oraz nadawania sztandarów przechodnich, dyplomów i nagród pieniężnych załogom, które uzyskały najlepsze wyniki we współzawodnictwie pracy.

Poz. 32 — nr 215 z 24.IV.62 r. w sprawie zmian niektórych branżowych planów kont.

Poz. 33 — Protokół dodatkowy do Układów Zbiorowych Pracy z dnia 24.IV.62 r. dotyczący zasad ustalania norm pracy i cen akordowych (stawek jednostkowych) oraz dokonywania ich zmian.

Pismo okólne Ministerstwa:

Poz. 34 — nr 22 z 16.IV.62 r. w sprawie ustalania i podziału resortowej puli wczasów rodzinnych.

Sprostowanie

Komunikaty

30.

ZARZĄDZENIE nr 213 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 24 kwietnia 1962 r.

w sprawie zasad i organizacji normowania pracy.
(znak: ZP-5/62)

W związku z uchwałą nr 213 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1961 r. w sprawie zasad i organizacji normowania pracy i uchwałą nr 214 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1961 r. w sprawie trybu opracowania i wprowadzenia technicznie uzsadnionych norm pracy w gospodarce narodowej — (Mon. Pol. nr 54, poz. 235 i poz. 236) oraz w związku z wejściem w życie Protokółu dodatkowego z dnia 24 kwietnia 1962 r. do układów zbiorowych pracy, po porozumieniu z Zarządami Głównymi Związków Zawodowych Pracowników: Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Przemysłu Chemicznego, Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie obowiązuje w przedsiębiorstwach i zjednoczeniach podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez niego nadzorowanych, a podległych prezydiom rad narodowych.

I. Normy pracy

§ 2. 1. Normy czasu pracy powinny określać czas niezbędny na wykonanie zadań (operacji, robót) przez robotników w określonych warunkach organizacyjno-technicznych.

2. Normy pracy powinny być ustalane na takim poziomie, by przy prawidłowej wydajności pracy zapewnić ich wykonanie przez robotników posiadających odpowiednie kwalifikacje, ustalone w taryfikatorze kwalifikacyjnym, przy założeniu warunków uwzględniających prawidłową organizację pracy oraz stosowanie ekonomicznie i technicznie właściwych metod i narzędzi pracy.

§ 3. 1. Podstawą opracowania norm pracy dla robót, w których powszechnie występują elementy powtarzalne, powinny być normatywy czasu.

2. Normatywy czasu ustalają wielkości czasu, niezbędnego do wykonania poszczególnych elementów operacji (robót), w określonych warunkach organizacyjno-technicznych; normatywy czasu ustala się zgodnie z warunkami określonymi w § 2 — na podstawie badań i pomiarów czasu roboczego.

3. Normy pracy na roboty (operacje), dla których opracowanie normatywów czasu jest ze względów ekonomicznych lub technicznych nieuzasadnione, należy ustalać na podstawie pomiarów czasu roboczego i materiałów analitycznych, uwzględniających technologiczne i organizacyjne warunki wykonia pracy.

4. Normy pracy można również ustalać w części na podstawie normatywów czasu, a w części na podstawie pomiarów czasu roboczego i materiałów analitycznych.

§ 4. 1. Rozróżnia się następujące normatywy czasu:

1) normatywy czasu zakładowe, opracowywane i stosowane dla potrzeb poszczególnych przedsiębiorstw (zakładów);

2) normatywy czasu branżowe, opracowywane i stosowane dla robót (operacji) typowych dla danej branży, występujących w wielu przedsiębiorstwach.

2. Wykaz rodzajów elementów czasu lub rodzajów robót (operacji), które powinny być objęte normatywami czasu ustala w zakresie:

— jednego przedsiębiorstwa — normatywy zakładowe — dyrektor przedsiębiorstwa,

— przedsiębiorstw jednego zjednoczenia — normatywy branżowe — dyrektor zjednoczenia, a dla przedsiębiorstw wielu zjednoczeń, wchodzących w skład jednego porozumienia branżowego — dyrektor zjednoczenia wiodącego;

— przedsiębiorstw wielu zjednoczeń nie wchodzących w skład jednego porozumienia branżowego — normatywy branżowe — resortowe — Dyrektor Departamentu Zatrudnienia i Płac.

§ 5. Normatywy czasu zatwierdza:

zakładowe — dyrektor zjednoczenia po zaopiniowaniu przez branżową (wojewódzką) komisję norm pracy i taryfikacji; dyrektor zjednoczenia może uprawnienia w tym zakresie przekazać przewodniczącemu branżowej (wojewódzkiej) komisji norm pracy i taryfikacji;

branżowe — przewodniczący Resortowej Komisji Norm Pracy po zaopiniowaniu przez Resortową Komisję Norm Pracy.

§ 6. Rozróżnia się następujące normy pracy:

a) zakładowe — obowiązujące dla operacji (robót), wykonywanych w danym przedsiębiorstwie (zakładzie);

b) branżowe — obowiązujące dla analogicznych operacji (robót), wykonywanych w różnych przedsiębiorstwach, zgrupowanych w jednym lub kilku zjednoczeniach tej samej branży;

c) jednolite — powszechnie obowiązujące dla analogicznych operacji (robót), wykonywanych w różnych działach gospodarki narodowej.

§ 7. 1. Moc obowiązującą normom pracy nadaje:

a) zakładowym — dyrektor przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową;

b) branżowym — dyrektor zjednoczenia, a normom branżowym obowiązującym we wszystkich przedsiębiorstwach, wchodzących w skład porozumienia branżowego — dyrektor zjednoczenia wiodącego w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego;

c) jednolitym — przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, a w zakresie robót budowlano-montażowych — Przewodniczący Komitetu Budownictwa Urbanistyki i Architektury, w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac i Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

2. Dyrektor zjednoczenia może zastrzec do swojej decyzji zatwierdzanie niektórych zakładowych norm pracy na roboty o szczególnym znaczeniu w danej branży.

3. Dyrektor Departamentu Zatrudnienia i Płac może uzależnić od porozumienia z nim zatwierdzanie niektórych norm branżowych o szczególnym znaczeniu dla przedsiębiorstw Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

4. Dyrektor zjednoczenia koordynuje ustalanie norm zakładowych w nadzorowanych przedsiębiorstwach. Dyrektor zjednoczenia wiodącego koordynuje ustalanie zakładowych i branżowych norm stosowanych w przedsiębiorstwach, wchodzących w skład porozumienia branżowego; Dyrektor Departamentu Zatrudnienia i Płac koordynuje ustalanie norm branżowych stosowanych w przedsiębiorstwach, wchodzących w skład porozumień branżowych różnych zjednoczeń wiodących.

§ 8. W przypadkach, gdy dla określonych rodzajów robót brak jest obowiązujących branżowych normatywów czasu lub jednolitych norm pracy, dopuszcza się:

a) stosowanie zakładowych i branżowych normatywów czasu zatwierdzonych dla innych jednostek resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych po uzyskaniu zgody dyrektora zjednoczenia,

b) stosowanie branżowych normatywów czasu lub branżowych norm pracy innych resortów po uzyskaniu zgody dyrektora Departamentu Zatrudnienia i Płac.

§ 9. 1. Zmian norm pracy dokonuje się w trybie określonym w Protokóle dodatkowym z dnia 24 kwietnia 1962 r. do Układów Zbiorowych Pracy, dotyczącym zasad ustalania norm pracy i cen akordowych (stawek jednostkowych) oraz dokonywania ich zmian, zwanym dalej Protokółem dodatkowym.

2. W przypadkach wprowadzenia zakładowych norm pracy w przedsiębiorstwie zamiast obowiązujących norm jednolitych lub branżowych, zgodnie z postanowieniami Protokółu dodatkowego, dyrektor przedsiębiorstwa jest obowiązany:

a) w przypadku dokonania zmian, o których mowa w ust. 1 i 2 § 3 Protokółu dodatkowego, zawiadomić o tym dyrektora zjednoczenia oraz właściwy zarząd okręgowy zainteresowanego Związku Zawodowego, z podaniem zakresu zmian powstałych w warunkach wykonywania danej operacji (roboty), a w przypadkach jeżeli zmiany dotyczą normy jednolitej — również zawiadomić jednostkę, która zatwierdziła daną normę,

b) w przypadku wprowadzenia zmian, o których mowa w § 4 ust. 2 Protokółu dodatkowego, — wystąpić równocześnie z wnioskiem do dyrektora zjednoczenia o wyrażenie zgody na zastosowanie normy zakładowej w określonej wielkości, powiadamiając o tym równocześnie właściwy zarząd okręgowy zainteresowanego Związku Zawodowego; proponowana norma obowiązuje do czasu podjęcia decyzji przez jednostkę, która zatwierdziła daną normę.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt b), dyrektor zjednoczenia jest obowiązany:

a) podjąć decyzję w sprawach norm, których zatwierdzanie leży w jego właściwościach;

b) przesłać do jednostki zatwierdzającej wniosek w przedmiocie zmiany norm, których zatwierdzenie nie leży w jego właściwości.

§ 10. Dyrektor zjednoczenia może wydać zezwolenie na przedłużenie okresu stosowania współczynników, o których mowa w § 10 pkt 3 Protokóu dodatkowego, na dalsze miesiące w przypadkach określonych w tym protokóle, na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa, zawierający harmonogram opanowania nowej produkcji (technologii), opracowania i wprowadzenia właściwych norm pracy.

§ 11. Zobowiązuje się dyrektorów przedsiębiorstw i zjednoczeń do systematycznego rozszerzania zakresu robót, dla których będą opracowywane i stosowane prawidłowe normy pracy.

II. Zaszeregowania i płace

§ 12. 1. Obowiązującą podstawą zaszeregowania robotników do właściwych kategorii płac stosownie do posiadanych przez nich kwalifikacji, odpowiadających jakości (rodzajowi) zwykle wykonywanej przez nich pracy (zaszeregowania osobiste) są taryfikatory kwalifikacyjne robotników zatwierdzone do stosowania w określonej branży lub gałęzi gospodarki narodowej.

2. Przy stosowaniu akordowego systemu wynagradzania za prace obowiązuje zasada, że cenę akordową (stawkę jednostkową) ustala się mnożąc godzinową stawkę płac akordowych, ustaloną na podstawie obowiązującej tabeli płac akordowych i zaszeregowania operacji (robót) przez normę czasu opracowaną i zatwierdzoną zgodnie z postanowieniami zarządzenia.

3. Zaszeregowania robót dokonuje się na podstawie taryfikatorów kwalifikacyjnych robotników, o których mowa w ust. 1, zgodnie z zaszeregowaniem robotnika, który powinien obsługiwać określone stanowisko robocze; w przypadkach zmiennej obsady stanowisk roboczych lub stanowisk roboczych, na których wykonuje się różnorodne operacje (roboty) wymagające różnych kwalifikacji stosowane będą odrębne taryfikatory.

4. Taryfikatory kwalifikacyjne robotników i taryfikatory robót ustala się w przepisanym trybie, po zaopiniowaniu ich przez właściwe komisje norm pracy i taryfikacji.

§ 13. 1. Przepisy, dotyczące trybu zatwierdzania, stosowania i zmian norm pracy stosuje się analogicznie w zakresie zatwierdzania, stosowania i zmian cen akordowych (stawek jednostkowych).

2. Przy stosowaniu systemu akordu zryczałtowanego w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych dyrektorzy tych przedsiębiorstw mogą stosować doraźnie kalkulowane ceny zryczałtowane na roboty nie objęte jednolitymi, branżowymi i zakładowymi cenami robót akordowych, jeżeli kwota akordu zryczałtowanego w podstawowych pozycjach jest kalkulowana na podstawie norm pracy i cen akordowych zatwierdzonych zgodnie z przepisami niniejszego zarządzenia.

III. Organizacja normowania pracy

§ 14. 1. Dyrektorzy przedsiębiorstw wyznaczą odpowiedzialnych pracowników i określą szczegółowe zadania i obowiązki podległych im komórek organizacyjnych w zakresie:

a) badania organizacji pracy i stanowisk roboczych i projektowania ich usprawnienia;

b) analizy strat czasu roboczego i podejmowania wniosków w kierunku zwiększenia jego wykorzystania;

c) analizowania obsady stanowisk roboczych i ustalania właściwych norm obsady;

d) opracowywania norm pracy;

e) badania wykonywania norm pracy;

f) bieżącej korekty norm pracy w wyniku stwierdzenia ich nieprawidłowości lub w wyniku zmian technologicznych bądź organizacyjnych procesu produkcyjnego;

g) ustalania właściwego zaszeregowania robót, zgodnie z obowiązującymi taryfikatorami kwalifikacyjnymi;

h) ewidencji obowiązujących normatywów czasu, normy pracy i norm obsady stanowisk oraz kontroli ich prawidłowego stosowania;

i) opracowywania, ewidencji oraz analizowania prawidłowości cen akordowych;

j) kontroli prawidłowego stosowania cen akordowych.

2. Zadania, zakres działania i strukturę organizacyjną służby normowania pracy określają wytyczne Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 14 listopada 1961 r. (Mon. Pol. nr 94, poz. 402).

§ 15. 1. Dyrektorzy przedsiębiorstw zapewnią niezbędną obsadę komórek organizacyjnych lub stanowisk pracy, zajmujących się sprawami organizacji i normowania pracy, o których mowa w § 14 ust. 1 pkt a) — h) — przez pracowników o właściwych kwalifikacjach.

2. W zakresie kwalifikacji pracowników wykonujących czynności, o których mowa w § 14, ustala się zasady następujące:

a) pracownicy kierujący zagadnieniami normowania pracy powinni posiadać kwalifikacje, wymagane dla kierownika działu technicznego z tym zastrzeżeniem, że nie wymaga się odbycia praktyki na stanowisku kierowniczym; w przypadku braku pracowników o takich kwalifikacjach dyrektor przedsiębiorstwa może wyznaczyć na to stanowisko inżyniera lub pracownika, posiadającego kwalifikacje, wymagane od inspektora technicznego; od pracowników powyższych wymagać należy 2-letniej praktyki w zakresie normowania pracy i ukończenia kursu normowania pracy II i III stopnia;

b) pracownicy inżynieryjno-techniczni zajmujący się technicznym normowaniem pracy powinni mieć kwalifikacje techników, starszych techników, inżynierów (inspektorów technicznych), starszych inżynierów (starszych inspektorów technicznych); należy od nich wymagać ukończenia kursu normowania pracy: od techników — co najmniej I stopnia; od pozostałych pracowników — co najmniej II stopnia;

c) pracownicy wykonujący czynności, o których mowa w § 14 ust. 1 pkt i) i j), powinni mieć co najmniej kwalifikacje przewidziane dla technika lub ekonomisty; należy od nich wymagać ukończenia kursu normowania pracy I lub II stopnia;

d) dyrektor zjednoczenia może wyrazić zgodę na indywidualne odstępstwa w zakresie kwalifikacji, o których mowa w pkt a), b) i c).

3. Ustala się następujące zasady wynagradzania pracowników, o których mowa w ust. 1:

a) kierowników komórek organizacji i normowania pracy, posiadających kwalifikacje wymagane od kierownika działu technicznego (bez obowiązkowej praktyki na stanowisku kierowniczym) uznaje się za kierowników komórek, równorzędnych z działami technicznymi pod względem uprawnień do wynagrodzeń, nagród i premii,

b) pozostałych pracowników, wykonujących stale czynności określone w § 14, a odpowiadających warunkom, o których mowa w ust. 2 pkt a) — d), wynagradza się według zasad, ustalonych dla pracowników inżynieryjno-technicznych, zatrudnionych w produkcji (w ruchu).

§ 16. Zobowiązuje się dyrektorów przedsiębiorstw do prowadzenia bieżącej rejestracji, kontroli i ewidencji rzeczywistego czasu wykonania robót.

§ 17. Dyrektorzy zjednoczeń zapewnią koordynację i kontrolę w zakresie spraw organizacji i normowania pracy zgodnie z zarządzeniem i wydanymi wytycznymi, o których mowa w § 14.

§ 18. Dyrektorzy zjednoczeń obowiązani są stworzyć warunki konieczne dla zapewnienia:

— niezbędnej obsady komórek organizacyjnych, stanowisk pracy, ośrodków zajmujących się sprawami organizacji i normowania pracy przez odpowiednio kwalifikowanych pracowników,

— stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych tych pracowników.

§ 19. 1. Dyrektorzy zjednoczeń powołają przy zjednoczeniach branżowe komisje norm pracy i taryfikacji.

2. Do komisji, o których mowa w ust. 1, powinni być powołani:

— dyrektor zjednoczenia lub jego zastępca jako przewodniczący komisji,
— przedstawiciel Zarządu Głównego właściwego Związku Zawodowego jako zastępca przewodniczącego komisji,
— trzech do pięciu przedstawicieli nadzorowanych przedsiębiorstw i zjednoczenia, fachowców w zakresie organizacji i normowania pracy.

3. Do zadań branżowych komisji norm pracy należy:

— opiniowanie planów zjednoczeń w zakresie organizacji i normowania pracy, z jednoczesnym podziałem zadań, wynikających z planu dla poszczególnych przedsiębiorstw,
— inicjowanie opracowań z zakresu organizacji i normowania pracy dla potrzeb branżowych,
— współpraca w dziedzinie zagadnień organizacji i normowania pracy z jednostkami organizacyjnymi, wchodzącymi w skład porozumienia branżowego,
— opiniowanie projektów normatywów czasu,
— opiniowanie projektów norm pracy, taryfikatorów kwalifikacyjnych robotników i taryfikatorów robót oraz nomenklatury zawodów w zakresie opracowań zastrzeżonych do zatwierdzania przez dyrektora zjednoczenia lub jednostki nadrzędnej nad zjednoczeniem,
— opiniowanie skutków ekonomicznych wprowadzenia norm pracy,
— opiniowanie planów pracy branżowego ośrodka normowania pracy,
— analiza i ocena wyników pracy branżowego ośrodka normowania pracy.

4. W stosunku do komisji norm pracy w budownictwie — obowiązują postanowienia zarządzenia nr 20 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 21 stycznia 1960 r. w sprawie powołania wojewódzkich komisji koordynacji i wojewódzkich komisji norm pracy oraz branżowych komisji norm pracy (Dz. Urz. MBiPMB nr 21, poz. 10) z tym zastrzeżeniem, że zakres działania komisji ulega rozszerzeniu o zadania, określone w ust. 3, a do nazwy komisji dodaje się wyrazy „i taryfikacji".

5. Za udział w posiedzeniach komisji, odbytych poza godzinami pracy, przewodniczący, zastępca, członkowie i rzeczoznawcy powołani przez przewodniczącego komisji pobierają wynagrodzenie w wysokości 57 zł — dla przewodniczącego, 38 zł — dla członków komisji i rzeczoznawców za każde posiedzenie komisji.

§ 20. Upoważnia się Dyrektora Departamentu Zatrudnienia i Płac do zatwierdzania — po zaopiniowaniu przez Resortową Komisję Norm Pracy — instrukcji i wytycznych w przedmiocie technicznego normowania pracy, opracowywania projektów katalogów norm pracy i cen akordowych, projektów taryfikatorów kwalifikacyjnych robotników i taryfikatorów robót oraz projektów nomenklatury zawodów, uwzględniających wydane w tych sprawach instrukcje i wytyczne Komitetu Pracy i Płac i Komitetu Budownictwa Urbanistyki i Architektury.

§ 21. Tracą moc:

1) zarządzenie nr 325 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 7 grudnia 1959 r. w sprawie zasad ustalania, zatwierdzania i stosowania norm pracy (Dz. Urz. MBiPMB nr 22, poz. 122).
2) zarządzenie nr 303 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 5 listopada 1959 r. w sprawie powołania Branżowych Komisji Norm Pracy w Zjednoczeniach Przemysłu Betonów, Zjednoczeniu Przemysłu Okuć i Instalacji Budowlanych, Zjednoczeniu Przedsiębiorstw Remontu Maszyn i Urządzeń Budownictwa, Zjednoczonych Zakładach Stolarki Budowlanej (Dz. Urz. MBiPMB nr 207, poz. 112).
3) zarządzenie nr 34 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 2 lutego 1960 r. sprawie stosowania odpowiednich systemów płac w okresie eksploatacji wstępnej oraz przy wprowadzaniu nowych asortymentów do produkcji w przedsiębiorstwach i zakładach przemysłu materiałów budowlanych podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.
4) zarządzenie nr 72 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 23 marca 1960 r. w sprawie cenników robót akordowych (Dz. Urz. MBiPMB nr 5, poz. 25), z zastrzeżeniem, że wprowadzony tym zarządzeniem branżowy — resortowy cennik robót akordowych oraz cenniki wprowadzone w życie zgodnie z przepisami § 3 ust. 2 powyższego zarządzenia pozostają w mocy.

§ 25. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1962 r.

MINISTER
M. Olewiński

31.

ZARZĄDZENIE nr 214 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 24 kwietnia 1962 r.

w sprawie rozwoju współzawodnictwa pracy w terenowym przemyśle materiałów budowlanych oraz nadawania sztandarów przechodnich, dyplomów i nagród pieniężnych załogom, które uzyskały najlepsze wyniki we współzawodnictwie pracy.

(znak: PL-6-IK-62)

W celu zapewnienia dalszego prawidłowego rozwoju współzawodnictwa pracy oraz w wykonaniu postanowień uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 5 marca 1959 r. w sprawie nadawania sztandarów przechodnich ministerstw i zarządów głównych związków zawodowych załogom, które uzyskały najlepsze wyniki we współzawodnictwie pracy (Mon. Pol. nr 22, poz. 96), w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego zwanym dalej Zarządem Głównym Związku Zawodowego — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Załogom uczestniczącym we współzawodnictwie pracy o tytuł najlepszego przedsiębiorstwa terenowego przemysłu materiałów budowlanych nadawane będą sztandary przechodnie:

— Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych,

— Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i Zarządu Głównego Związku Zawodowego,

— Prezydiów Wojewódzkich Rad Narodowych lub Rad Narodowych miast wyłączonych z województw i zarządów głównych związków zawodowych

za najlepsze wyniki osiągnięte w okresie sprawozdawczym przez przedsiębiorstwa, które w odpowiednim terminie zgłosiły swój udział we współzawodnictwie pracy.

2. Przedsiębiorstwu, które uzyskało wyróżniające wyniki spośród: dwóch przedsiębiorstw terenowego przemysłu ceramiki budowlanej uczestniczących we współzawodnictwie pracy na zasadach określonych zarządzeniem, które uzyskały najlepsze wyniki w skali krajowej i jednego przedsiębiorstwa kluczowego przemysłu ceramiki budowlanej uczestniczącego we współzawodnictwie pracy na zasadach, określonych zarządzeniem Ministra Budownictwa i Przemysu Materiałów Budowlanych nr 45 z dnia 14 marca 1961 r. (Dz. Urz. MBiPMB nr 45, poz. 26), które uzyskało najlepsze wyniki w skali Zjednoczenia Ceramiki Budowlanej — nadany będzie sztandar przechodni Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych.

3. Zasady udziału we współzawodnictwie pracy o tytuł najlepszego przedsiębiorstwa terenowego przemysłu materiałów budowlanych i tryb nadawania sztandarów przechodnich, o których mowa w ust. 1 — określają:

a) Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego — dla przedsiębiorstw uczestniczących we współzawodnictwie pracy o tytuł najlepszego przedsiębiorstwa terenowego przemysłu materiałów budowlanych w skali krajowej, którym nadawany będzie sztandar przechodni Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i Zarządu Głównego Związku Zawodowego.

b) Przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej, rad narodowych miast wyłączonych z województw w porozumieniu z Zarządem Okręgu Związku Zawodowego — dla przedsiębiorstw uczestniczących we współzawodnictwie pracy o tytuł najlepszego przedsiębiorstwa terenowego przemysłu materiałów budowlanych w skali właściwego zjednoczenia, którym nadawane będą sztandary przechodnie prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) i Zarządu Głównego Związku Zawodowego.

4. Wraz ze sztandarami przechodnimi, o których mowa w ust. 1, przyznaje się dyplomy i nagrody pieniężne.

§ 2. 1. Współzawodniczyć o sztandar przechodni Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych oraz sztandar przechodni Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Zarządu Głównego Związku Zawodowego może załoga przedsiębiorstwa, która przyjmie na naradzie (zebraniu) zadania współzawodnictwa, ustalone na dany okres oraz zapozna się z kryteriami oceny wyników współzawodnictwa, a konferencja samorządu robotniczego podejmie uchwałę o przystąpieniu załogi do współzawodnictwa pracy.

2. Zgłoszenie o uczestnictwie we współzawodnictwie pracy przedsiębiorstwa przesyłają do jednostki nadrzędnej przed rozpoczęciem okresu współzawodnictwa.

§ 3. Zadania współzawodnictwa pracy, które ze względu na potrzeby gospodarki narodowej i danej gałęzi przemysłu uznaje się za najbardziej ważne, ustalone będą odrębnie na poszczególne okresy współzawodnictwa przez Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w porozumieniu z Zarządem Głównym Związków Zawodowych.

§ 4. 1. Ramowymi zadaniami współzawodnictwa pracy jest polepszenie wyników w zakresie:

1) wielkości wykonanej produkcji według wartości oraz ilości podstawowych asortymentów,
2) wykonania planu funduszu płac,
3) jakości produkcji,
4) wydajności pracy na 1 robotnika grupy przemysłowej i średniej płacy,
5) poziomu kosztów własnych oraz rentowności,
6) zużycie paliwa i energii elektrycznej,
7) gospodarki materiałowej,
8) bezpieczeństwa i higieny pracy.

2. Przy ocenie wyników współzawodnictwa uwzględniane będą dodatkowe osiągnięcia przedsiębiorstw w zakresie:

1) rytmiczności produkcji,
2) organizacji pracy w przedsiębiorstwie,
3) ograniczenia do minimum postojów wagonów,
4) wprowadzenia postępu technicznego i wynalazczości pracowniczej z uwzględnieniem efektów ekonomicznych,
5) szkolenia zawodowego pracowników,
6) rozwijania współzawodnictwa wewnątrzzakładowego.

3. Wypadek śmiertelny eliminuje przedsiębiorstwo z udziału w podsumowaniu wyników współzawodnictwa za dany okres.

§ 5. 1. Podstawą oceny wyników współzawodnictwa będą wskaźniki, o których mowa w § 4, ujęte liczbowo i opisowo, osiągnięte w ustalonym okresie w stosunku do planu i wykonania analogicznego okresu roku ubiegłego w warunkach porównywalnych.

2. Ponadto zaleca się zjednoczeniom przemysłu stosowanie dodatkowych kryteriów, specyficznych dla danej gałęzi przemysłu, charakteryzujących np. wykorzystanie zdolności produkcyjnej podstawowych agregatów, jak:

— suszarni w przemyśle ceramiki budowlanej,
— pieców szybowych w przemyśle wapienniczym,

lub charakteryzujących poprawę jakości produkcji np. procent złomu w przemyśle ceramiki budowlanej itp.

3. Wyniki współzawodnictwa pracy, o których mowa wyżej, zjednoczenia przemysłu powinny przekazywać do Departamentu Planowania w terminach ustalonych w § 6 ust. 2 na formularzach, ustalonych przez Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 6. 1. Ustala się półroczne okresy współzawodnictwa, a mianowicie: I półrocze (styczeń—czerwiec) i II półrocze (lipiec—grudzień).

2. Szczegółowe materiały dotyczące oceny wyników współzawodnictwa, zjednoczenia powinny przesyłać do Departamentu Planowania w nieprzekraczalnym terminie do dnia 10 marca za okres II półrocza ubiegłego roku oraz do dnia 15 września za okres I półrocza.

3. Zjednoczenia zawiadomią Departament Planowania o terminach wręczenia sztandaru nie później jak na 7 dni przed ustaloną datą uroczystości.

4. Wręczenie sztandarów powinno odbywać się na akademiach z okazji uroczystości 1-szo Majowych i Rewolucji Październikowej.

5. O wynikach we współzawodnictwie dyrektor przedsiębiorstwa zobowiązany jest złożyć załodze sprawozdanie na naradzie produkcyjnej lub na konferencji samorządu robotniczego przynajmniej raz na kwartał.

§ 7. 1. Zasady i tryb przyznawania sztandarów przechodnich Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych określa wymieniona we wstępie zarządzenia uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 5 marca 1959 r.

2. Po zakończeniu każdego okresu współzawodnictwa, Zarząd Główny Związków Zawodowych w porozumieniu z Departamentem Planowania dokona podsumowania wyników współzawodnictwa i ustali dwa najlepsze przedsiębiorstwa ceramiki budowlanej w przemyśle terenowym.

3. Zjednoczenie Przemysłu Ceramiki Budowlanej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych na podstawie podsumowania wyników współzawodnictwa, ustali najlepsze przedsiębiorstwo w skali Zjednoczenia Ceramiki Budowlanej i przedłoży odpowiedni wniosek w Departamencie Planowania.

4. Kolegium Ministerstwa przy udziale przedstawicieli właściwych zarządów głównych związków zawodowych rozpatrzy przedłożone przez Departament Planowania wnioski, ustali przedsiębiorstwa których załogi osiągnęły najlepsze wyniki we współzawodnictwie pracy oraz podejmie uchwałę o nadaniu sztandaru przechodniego Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i Zarządu Głównego Związku Zawodowego.

5. Stosownie do postanowienia Uchwały, o której mowa we wstępie niniejszego zarządzenia, Minister wraz z właściwymi zarządami głównymi związków zawodowych przedłoży Prezesowi Rady Ministrów i Przewodniczącemu Centralnej Rady Związków Zawodowych wniosek o nadanie najlepszemu przedsiębiorstwu ceramiki budowlanej sztandaru przechodniego Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych.

§ 8. Ustala się następujące zasady i tryb przyznawania sztandaru przechodniego Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i Zarządu Głównego Związków Zawodowych Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego:

1. Podsumowania i oceny wyników wpółzawodnictwa pracy o tytuł najlepszego przedsiębiorstwa terenowego przemysłu materiałów budowlanych w skali krajowej dokonuje komisja powołana przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z udziałem Zarządu Głównego Związku Zawodowego.

2. Departament Planowania przedstawia wnioski o przyznanie sztandaru przechodniego, dyplomów i nagród do decyzji Ministrowi oraz Przewodniczącemu Zarządu Głównego Związku Zawodowego.

3. Wręczenia sztandaru dokonuje Minister oraz Przewodniczący Zarządu Głównego Związku Zawodowego lub osoby przez nich upoważnione.

4. Sztandar, który załoga zdobyła kolejno trzykrotnie lub pięciokrotnie niekolejno w ciągu kolejnych siedmiu okresów, przechodzi na własność przedsiębiorstwa.

§ 9. Podziału nagrody pieniężnej przyznanej z tytułu uzyskania najlepszych wyników we współzawodnictwie pracy dokonuje konferencja samorządu robotniczego.

§ 10. Zjednoczenia przemysłu w uzgodnieniu z Zarządami Okręgu właściwych związków zawodowych opracują szczegółowe regulaminy, uwzględniające zadania i kryteria oceny wyników współzawodnictwa określone w § 4.

§ 11. W celu upowszechnienia przodujących metod pracy wśród załóg biorących udział we współzawodnictwie, zjednoczenia przemysłu powinny zapoznać podległe przedsiębiorstwa z osiągnięciami przodujących zakładów danej gałęzi przemysłu w kraju i za granicą oraz stale informować o nowych osiągnięciach w tym zakresie.

§ 12. 1. W celu pełniejszego rozwoju współzawodnictwa wewnątrzzakładowego najlepszym wydziałom, oddziałom i brygadom (zespołom) wyróżniającym się we współzawodnictwie, mogą być nadawane proporce przechodnie i nagrody pieniężne.

2. Regulaminy ustalające zasady i tryb współzawodnictwa wewnątrzzakładowego, uzgodnione z właściwymi organami związków zawodowych, powinny być zatwierdzone przez konferencję samorządu robotniczego.

§ 13. W odniesieniu do terenowego przemysłu materiałów budowlanych traci moc zarządzenie nr 45 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 14 marca 1961 r. w sprawie nadawania sztandarów przechodnich — załogom przedsiębiorstw przemysłu materiałów budowlanych oraz przedsiębiorstw przemysłu terenowego ceramiki budowlanej, które uzyskały najlepsze wyniki we współzawodnictwie pracy (Dz. Urz. MBiPMB nr 8, poz. 26).

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1962 r.

MINISTER
M. Olewiński

32.

ZARZĄDZENIE nr 215 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 24 kwietnia 1962 r.

w sprawie zmian niektórych branżowych planów kont.

(znak: KR-I/D-100/62)

W związku z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 1960 r. zmieniającym zarządzenie z dnia 8 kwietnia 1953 r. w sprawie zasad ewidencji materiałów, towarów i wyrobów w uspołecznionych przedsiębiorstwach i zakładach (Mon. Pol. nr 2, poz. 16) oraz okólnikami Ministerstwa Finansów: nr 11/61 z dnia 29 listopada 1961 r. w sprawie ewidencji robót budowlano-montażowych, wykonywanych bez notyfikacji bankowej (Dz. Urz. Min. Fin. nr 14, poz. 25) i nr KS 1/62 z dnia 8 lutego 1962 r. w sprawie ewidencji w zjednoczeniach wiodących operacji, związanych z realizacją porozumienia branżowego oraz ewidencji niektórych operacji, dokonywanych przez przedsiębiorstwa prowadzące (Dz. Urz. Min. Fin. nr 3, poz. 5) zarządza się, co następuje:

§ 1. W branżowych planach kont, stanowiących załączniki do zarządzenia nr 324 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 7 grudnia 1959 r.

w sprawie branżowych planów kont dla jednostek podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Dz. Urz. MBiPMB nr 2, poz. 121) wprowadza się następujące zmiany:

1) w rubryce 2 niżej wymienionych branżowych planów kont dodaje się wyrazy: „w układzie gałęziowym Jednolitego Wykazu Wyrobów" przy następujących kontach syntetycznych:

a) w Branżowym Planie Kont dla przedsiębiorstw przemysłowych rozliczających się z budżetem centralnym (załącznik nr 5) przy koncie:

313 „Paliwo",
314 „Części zapasowe maszyn i urządzeń",
315 „Opakowania",
316 „Odpadki",
317 „Węgiel deputatowy",
320 „Towary i artykuły spożywcze",
323 „Towary w sklepach",

b) w Branżowym Planie Kont dla przedsiębiorstw przemysłu terenowego materiałów budowlanych (załącznik nr 6)
przy koncie 323 „Towary w sklepach",

c) w Branżowym Planie Kont dla biur konstrukcyjnych przemysłu (załącznik nr 7)
przy koncie 310 „Materiały",

d) w Branżowym Planie Kont dla przedsiębiorstw transportowych (załącznik nr 8)
przy koncie:

311 „Materiały pędne, oleje i smary",
312 „Ogumienie",
313 „Części zapasowe taboru, maszyn i urządzeń",
314 „Pozostałe materiały",
320 „Towary i artykuły spożywcze",

e) w Branżowym Planie Kont dla jednostek handlowych (załącznik nr 9)
przy koncie:
316 „Opakowania",

f) w Branżowym Planie Kont dla zjednoczeń i zarządów utrzymywanych z wpłat przedsiębiorstw (załącznik nr 10)
przy koncie:
310 „Materiały";

2) w Branżowym Planie Kont dla biur konstrukcyjnych przemysłu (załącznik nr 7) przy koncie 310 „Materiały" w rubryce 2 skreśla się wyrazy: „w rozbiciu według potrzeb branżowych";

3) w niżej wymienionych branżowych planach kont skreśla się nazwy i symbole kont analitycznych w ramach konta syntetycznego 350 — „Przedmioty nietrwałe w użytkowaniu" oraz konta 360 „Zużycie przedmiotów nietrwałych":

a) dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych, rozliczających się z budżetem centralnym i budżetami terenowymi (załącznik nr 1),

b) dla przedsiębiorstw geologicznych (załącznik nr 2),

c) dla przedsiębiorstw przemysłowych, rozliczających się z budżetem centralnym (załącznik nr 5),

d) dla biur konstrukcyjnych przemysłu (załącznik nr 7),

e) dla przedsiębiorstw transportowych (załącznik nr 8);

4) w Branżowym Planie Kont dla zjednoczeń i zarządów utrzymywanych z wpłat przedsiębiorstw (załącznik nr 10) wprowadza się:

konto 557 „Koszty porozumienia branżowego",
konto 852 „Fundusz własny branży";

5) w Branżowym Planie Kont dla przedsiębiorstw przemysłowych rozliczających się z budżetem centralnym (załącznik nr 5) wprowadza się:

konto 110 „Rachunek rozliczeniowy funduszu administracyjnego",
konto 112 „Rachunek rozliczeń z tytułu wyników",
konto 113 „Rachunek bankowy funduszu rezerwowego",
konto 133 „Środki pieniężne w drodze rozliczeń z tytułu wyników",
konto 556 „Koszty administracyjne zjednoczeń",
konto 831 „Wpłaty z zysku przedsiębiorstw",
konto 832 „Wypłaty przedsiębiorstwom dotacji podmiotowych",
konto 834 „Wypłaty z zysku na rzecz ministerstwa (jednostki nadrzędnej)",
konto 836 „Wpłaty ministerstwa (jednostki nadrzędnej) z tytułu dotacji podmiotowych",
konto 837 „Przelewy na fundusz rezerwowy",
konto 838 „Dotacje z funduszu rezerwowego",
konto 839 „Rozliczenia z tytułu reorganizacji",
konto 851 „Fundusz administracyjny zjednoczenia",
konto 884 „Fundusz rezerwowy zjednoczenia",

Odnośnie wymienionych kont, w rubryce „Uwagi" dodaje się: „Konta stosują przedsiębiorstwa prowadzące typu „A", w związku z uprawnieniami określonymi w §§ 11 i 12 uchwały nr 388 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1960 r. o przedsiębiorstwach prowadzących (Mon. Pol. nr 94, poz. 417);

6) w Branżowym Planie Kont dla przedsiębiorstw transportowych (załącznik nr 8) wprowadza się następujące konta syntetyczne oraz pozycje analityczne:

konto 509 „Usługi eksploatacyjne maszyn i mechanizmów budowlanych",
w rozbiciu na pozycje analityczne:
509/1 — koszty jednorazowe,
509/2 — materiały pędne i pomocnicze,
509/3 — robocizna obsługi,
509/4 — amortyzacja
509/5 — remonty i konserwacje,
509/6 — opłaty dzierżawne,
509/7 — pozostałe koszty eksploatacyjne,
509/8 — koszty wydziałowe,
509/9 — koszty ogólno-zakładowe,

konto 759/2 — „Sprzedaż usług eksploatacyjnych maszyn i mechanizmów budowlanych";

7) w Branżowym Planie Kont dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych, rozliczających się z budżetem centralnym i budżetami terenowymi (załącznik nr 1) wprowadza się:
konto 294 „Należności warunkowe".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1962 r.

MINISTER
M. Olewiński

33.

PROTOKÓŁ DODATKOWY

z dnia 24 kwietnia 1962 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle mineralnym z dnia 5 stycznia 1949 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla robót drogowych, mostowych i wodnych oraz przy eksploatacji żwiru i kruszywa z dnia 20 czerwca 1949 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłu metalowego z dnia 26 kwietnia 1957 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłów drzewnych z dnia 17 grudnia 1957 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle cementowym z dnia 15 marca 1958 r.

— Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 15 marca 1958 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników przemysłu poligraficznego z dnia 14 maja 1958 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle ceramiki budowlanej oraz materiałów budowlanych wapienno-piaskowych z dnia 13 września 1958 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle wapienniczym i gipsowym z dnia 13 września 1958 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w terenowym przemyśle wapienniczym, gipsowym i kredowym z dnia 13 września 1958 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w terenowym przemyśle ceramiki budowlanej oraz materiałów budowlanych wapienno-piaskowych z dnia 13 września 1958 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle kamienia budowlanego z dnia 7 września 1959 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłów: szklarskiego, ceramicznego i izolacji budowlanej z dnia 28 stycznia 1961 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle kruszyw z dnia 21 lutego 1961 r.

dotyczący zasad ustalania norm pracy i cen akordowych (stawek jednostkowych) oraz dokonywania ich zmian.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz:

— Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,

— Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Chemicznego,

— Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego,

ustalają, co następuje:

§ 1. 1. Normy czasu pracy powinny określać czas na wykonanie zadań (operacji, robót) przez robotników w określonych warunkach ogranizacyjno-technicznych.

2. Normy pracy powinny być ustalane na takim poziomie, by przy prawidłowej wydajności pracy zapewnić ich wykonanie przez robotników posiadających odpowiednie kwalifikacje, ustalone w taryfikatorze kwalifikacyjnym, przy założeniu warunków uwzględniających prawidłową organizację pracy oraz stosowanie ekonomicznie i technicznie właściwych metod i narzędzi pracy.

§ 2. 1. Ze względu na zakres obowiązywania rozróżnia się:

a) jednolite normy pracy powszechnie obowiązujące dla dla analogicznych robót (operacji) wykonywanych w różnych działach gospodarki narodowej;

b) branżowe normy pracy, obowiązujące dla analogicznych robót (operacji) wykonywanych w różnych przedsiębiorstwach (zakładach pracy) tej samej branży;

c) zakładowe normy pracy, obowiązujące dla robót (operacji) wykonywanych w danym przedsiębiorstwie.

2. Zakładowe normy pracy mogą być stosowane jedynie w przypadku jeżeli dla określonych operacji (robót) wykonywanych w określonych warunkach nie ustalono norm jednolitych lub obowiązujących dane przedsiębiorstwo norm branżowych; branżowe normy pracy mogą być stosowane jedynie w przypadku, jeżeli dla określonych operacji (robót) wykonywanych w określonych warunkach nie ustalono norm jednolitych; wyjątki od powyższej zasady uzasadnione warunkami organizacyjnymi lub technicznymi mogą być określone przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w porozumieniu z Zarządem Głównym właściwego Związku Zawodowego.

3. Sposób zatwierdzania i dokonywania korekty norm pracy regulują przepisy, wydane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w porozumieniu z Zarządem Głównym właściwego Związku Zawodowego.

4. Robotnik przed przystąpieniem do pracy powinien być zapoznany z normami pracy, obowiązującymi przy wykonywaniu danej pracy.

§ 3. 1. Przy zmianie procesu technologicznego i warunków organizacyjno-technicznych, racjonalizacji lub innych istotnych usprawnieniach, zmieniających warunki pracy, normy pracy powinny być aktualizowane w takim stosunku, w jakim w związku z tym zmienił się faktyczny czas wykonywania danej operacji (roboty).

2. W przypadku, gdy zmiany, o których mowa w ust. 1, dotyczą normy jednolitej lub branżowej, dyrektor przedsiębiorstwa obowiązany jest wstrzymać jej stosowanie i wprowadzić normę zakładową, odpowiadającą zaszłym zmianom.

3. Jeżeli zmiany, o których mowa w ust. 1, wprowadzone zostały na wniosek racjonalizatorski robotnika lub grupy robotników, robotnicy ci wynagradzani są na podstawie nowej normy pracy i otrzymują w okresie 6-miesięcy wykonywania danej operacji (roboty) dodatkowe wynagrodzenie w wysokości kwoty, stanowiącej różnicę pomiędzy zarobkiem wynikającym z zastosowania starej i nowej normy pracy. Wynagrodzenie to wypłaca się niezależnie od nagrody przysługującej na podstawie odrębnych przepisów — z tytułu realizacji zgłoszonego wniosku racjonalizatorskiego.

§ 4. 1. W przypadku stwierdzenia, że nakład pracy, przyjęty w zakładowej normie pracy, przekracza w zasadniczy sposób nakład pracy ustalony w przedsiębiorstwie lub w innych przedsiębiorstwach dla podobnych robót, wykonywanych w podobnych warunkach organizacyjno-technicznych przez robotników o zbliżonych kwalifikacjach norma pracy powinna być odpowiednio zmie-

niona przez dyrektora przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową.

2. Jeżeli okoliczności, wymienione w ust. 1, dotyczą normy jednolitej lub branżowej dyrektor przedsiębiorstwa powinien wprowadzić na okres przejściowy odpowiednią normę zakładową; norma powyższa obowiązuje do czasu zatwierdzenia właściwej normy jednolitej lub branżowej w przepisanym trybie.

3. W przypadku, gdy norma pracy jednolita, branżowa lub zakładowa została błędnie podana robotnikowi w karcie pracy lub w inny sposób przyjęty w danym przedsiębiorstwie, dyrektor przedsiębiorstwa obowiązany jest natychmiast wstrzymać jej stosowanie i wprowadzić normę właściwą.

§ 5. 1. Wprowadzenie zmian norm pracy na podstawie postanowień § 3 i § 4 ust. 1 i 2 następuje po upływie 14-dni od zawiadomienia robotników o nowych normach pracy w sposób przyjęty w danym przedsiębiorstwie tak, aby termin czternastodniowy kończył się w sobotę lub przyjęty dzień wypłaty.

2. Normy pracy zmienione w trybie § 4 ust. 3 obowiązują od drugiego dnia po zawiadomieniu robotników o ich zmianie.

§ 6. 1. Zastrzeżenia zgłoszone przez robotnika lub grupę robotników co do słuszności zastosowania określonej zakładowej normy pracy rozstrzygą dyrektor przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową.

2. W przypadku braku porozumienia między dyrektorem przedsiębiorstwa a radą zakładową — ostateczną decyzję w okresie nie dłuższym niż 1 miesiąc od daty wpłynięcia wniosku wydaje dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) w porozumieniu z Zarządem Głównym właściwego związku zawodowego lub instancją związkową upoważnioną przez Zarząd Główny; do czasu wydania ostatecznej decyzji obowiązuje dotychczasowa norma pracy.

§ 7. W przypadkach, w których w przedsiębiorstwie dla celów płacowych stosuje się normy pracy i ceny akordowe (stawki jednostkowe) lub tylko ceny akordowe, przepisy niniejszego protokółu stosuje się odpowiednio dla ustalania, stosowania lub zmian cen akordowych (stawek jednostkowych).

§ 8. 1. Ceny akordowe (stawki jednostkowe) ustala się na podstawie obowązujących norm pracy, zaszeregowania robót oraz akorodowej stawki godzinowej, określonej we właściwym układzie zbiorowym pracy.

2. Sposób kalkulacji zryczałtowanych cen akordowych przy stosowaniu systemu akordu zryczałtowanego regulują odrębne przepisy, wydane przez Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w porozumieniu z Zarządem Głównym właściwego związku zawodowego.

3. Normy pracy należy również stosować jako podstawę ustalania zadań w przypadku stosowania czasowego systemu płac z premią, uzależnioną od wykonania zadań ilościowych.

§ 9. 1. W przedsiębiorstwach, objętych przepisami powołanych układów zbiorowych może być stosowany akordowy, czasowy lub czasowo-premiowy system płac; w przypadkach przewidzianych szczególnymi przepisami może być również stosowany akordowo-premiowy lub akordowo-progresywny system płac.

2. Akordowy system zapłaty za pracę powinien być stosowany wyłącznie dla robót łatwowymiernych, jednorodnych i powtarzalnych.

3. O stosowaniu systemu zapłaty, odpowiedniego do warunków wykonywanej pracy, decyduje dyrektor przedsiębiorstwa na podstawie ramowych przepisów układu zbiorowego.

4. Dyrektor zjednoczenia może w porozumieniu z Zarządem Głównym właściwego Związku Zawodowego wyrazić zgodę na zastosowanie czasowego lub czasowo-premiowego systemu płacy pomimo, że właściwy układ zbiorowy pracy przewiduje dla danego rodzaju robót akordowy system płacy, lub na zastosowanie akordowego systemu płacy pomimo, że właściwy układ zbiorowy pracy przewiduje dla danego rodzaju robót czasowo-premiowy system płacy. System czasowo-premiowy lub system akordowy nie może być stosowany do prac, dla których właściwy układ zbiorowy pracy przewiduje stosowanie czasowego systemu płacy.

5. Stosowanie akordowo-premiowego i akordowo-progresywnego systemu płac jest dozwolone w wyjątkowych przypadkach, określonych szczególnymi przepisami.

6. Wysokość premii w systemie czasowo-premiowym i akordowo-premiowym powinna zapewniać prawidłowe proporcje płacy robotników oraz nie może powodować przekroczenia maksymalnej wysokości indywidualnej premii, określonej we właściwym układzie zbiorowym pracy.

§ 10. 1. W okresie uruchamiania i opanowywania nowej produkcji (technologii) stosuje się akordowy lub czasowo-premiowy system płac niezależnie od tego, jaki system stosowany będzie po opanowaniu produkcji; decyzję w przedmiocie zastosowania właściwego systemu płac wydaje dyrektor przedsiębiorstwa, z zachowaniem przepisów ust. 4.

2. Jako podstawę ustalania płac akordowych należy stosować jednolite, branżowe, zakładowe normy pracy z odpowiednimi współczynnikami, uwzględniającymi różnicę pomiędzy prawidłowymi warunkami, założonymi przy ustalaniu normy, a faktycznie występującymi w okresie rozruchu.

3. Współczynniki, o których mowa w ust. 2, mogą być stosowane w okresie do 3-miesięcy. W przypadkach, gdy okres 3-miesięcy nie wystarcza na opanowanie nowej produkcji (technologii), dyrektor zjednoczenia na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa może zezwolić na przedłużenie tego okresu na dalsze 3 miesiące.

4. W przypadku zastosowania czasowo-premiowego systemu płac dyrektor zjednoczenia ustala wysokość maksymalnej premii na poziomie, nieprzekraczającym średniego poziomu przekroczenia norm (z uwzględnieniem wpływu ewentualnej progresji akordowej) przy podobnych pracach w danym przedsiębiorstwie lub branży oraz nie przekraczającym maksymalnego poziomu premii, ustalonego we właściwym układzie zbiorowym pracy.

5. W przypadku stosowania czasowo-premiowego systemu płac wypłata premii oraz jej wysokość powinna być uzależniona od stopnia wykonywania zadań (ilościowych, jakościowych lub innych), wyznaczonych na dany okres w zakresie uruchomienia i opanowania nowej produkcji (technologii).

§ 11. 1. Protokół dodatkowy obowiązuje od dnia 1 maja 1962 r.

2. Robotników objętych protokółem dodatkowym nie obowiązują postanowienia:

art. 64 i 65 — Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle mineralnym z dnia 5 stycznia 1949 r.

§ 69 — Układu Zbiorowego Pracy dla robót drogowych, mostowych i wodnych oraz przy eksploatacji żwiru i kruwa z dnia 20 czerwca 1949 r.

§ 13 — Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłu metalowego z dnia 26 kwietnia 1957 r.

§ 17 — Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłów drzewnych z dnia 17 grudnia 1957 r.

ust. 2, 3 § 11, § 12 — Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle cementowym z dnia 15 marca 1958 r. oraz § 5 załącznika nr 1 do tego Układu.

§ 12 — Układu Zbiorowego Pracy w budownictwie z dnia 15 marca 1958 r. oraz ust. 1—3 § 5 załącznika nr 1 do tego Układu.

ust. 2, 3 § 11, § 12 — Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle ceramiki budowlanej oraz materiałów budowlanych wapienno-piaskowych z dnia 13 września 1958 r. oraz § 4 załącznika nr 1 do tego Układu.

ust. 2, 3 § 11, § 12 — Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle wapienniczym i gipsowym z dnia 13 września 1958 r. oraz § 5 załącznika nr 1 do tego Układu.

ust. 2, 3 § 11, § 12 — Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w terenowym przemyśle wapienniczym, gipsowym i kredowym z dnia 13 września 1958 r. oraz § 5 załącznika nr 1 do tego Układu.

ust. 2, 3 § 11, § 12 — Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w terenowym przemyśle ceramiki budowlanej oraz materiałów budowlanych wapienno-piaskowych z dnia 13 września 1958 r. oraz § 4 — załącznika nr 1 do tego Układu.

ust. 2, 3 § 11, § 12 — Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle kamienia budowlanego z dnia 7 września 1959 r. oraz § 5 załącznika nr 1 do tego Układu.

art. 47 — Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłów szklarskiego, ceramicznego i izolacji budowlanej z dnia 28 stycznia 1961 r. oraz § 8 załącznika nr 4 Aneksu I — branża szklarska.

ust. 2 § 15, § 16 — Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle kruszyw z dnia 21 lutego 1961 r.

MINISTER
M. Olewiński

PRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU ZAWODOWEGO
PRACOWNIKÓW BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU
MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
w/z Sekretarz
Zarządu Głównego
E. Tomaszewski

PRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU ZAWODOWEGO
PRACOWNIKÓW PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO
V-ce Przewodniczący
Tadeusz Pawlak

PRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU ZAWODOWEGO
PRACOWNIKÓW GOSPODARKI KOMUNALNEJ
I PRZEMYSŁU TERENOWEGO
w/z Sekretarz
Zarządu Głównego Zw. Zaw. Prac. Gosp. Komunalnej
i Przemysłu Terenowego w Polsce
Tadeusz Pabian

34.

PISMO OKÓLNE nr 22
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 16 kwietnia 1962 r.

w sprawie ustalenia i podziału resortowej puli wczasów rodzinnych

(znak: ZP4/WP-95/62)

Na podstawie ust. 5 § 6 Instrukcji w sprawie organizowania i prowadzenia wczasów rodzinnych dla pracowników resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, stanowiącej załącznik do okólnika nr 10 z dnia 24 lutego 1959 r., w uzgodnieniu z zainteresowanymi jednostkami resortu, Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych podaje do wiadomości, że została ustalona na rok 1962 i lata następne resortowa pula wczasów rodzinnych w poszczególnych ośrodkach i domach wczasowych. Wykaz tych ośrodków i domów wczasowych załącza się do pisma okólnego.

Resortowa pula miejsc uwzględnia:

1) pulę miejsc dla zjednoczeń i zarządów nadzorujących przedsiębiorstwa, posiadające ośrodki wczasowe lub administrujących bezpośrednio ośrodkami wczasowymi; z puli tej mogą korzystać pracownicy jednostki (zjednoczenia, zarządu) oraz nadzorowanych przedsiębiorstw, które nie mają własnego ośrodka wczasowego;
2) pulę miejsc — do rozdziału centralnego dla pozostałych jednostek resortu, nieobjętych pkt 1).

Dotacja Zarządów Głównych Związków Zawodowych („dopłaty FWP na zlecone wczasy pracowników"), przydzielana jednostkom resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych na prowadzenie wczasów rodzinnych, przysługuje pracownikom i ich rodzinom, korzystającym z przydziału resortowej puli wczasowej. Przydział skierowań ulgowych dla jednostek korzystających z puli resortowej uwarunkowany jest wysokością przyznanej dotacji i wymaga uzgodnienia z Radami Zakładowymi poszczególnych jednostek organizujących ośrodki wczasowe.

Pismo okólne zostało uzgodnione z Zarządami Głównymi Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Chemicznego oraz Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
O. Vieweger

Sprostowanie

W Dzienniku Urzędowym nr 5 z 10.IV.62 r. poz. 15 w załączniku do pisma okólnego nr 11, str. 2, rubryka 6, poz. 16 zamiast cyfr: 58/V/61/70i powinny być cyfry: 58/V/61/72i; na str. 4 w rubryce 6, poz. 54 zamiast cyfr: 58/V/61/91 powinny być cyfry: 58/V/61/9i.

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw ogłoszono:

w nr 20 z 6.IV.62 r. **poz. 90** ustawę z 29.III.62 r. o drogach publicznych;

w nr 24 z 27.IV.62 r. **poz. 110** rozporządzenie Rady Ministrów z 11.IV.62 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zawieszania prawa do renty oraz zasad wypłacania inwalidzkiej renty wyrównawczej.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

w nr 30 z 7.IV.62 r. **poz. 128** zarządzenie Ministra Finansów z 19.III.62 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zasad rozliczeń związanych z przekazaniem zakładów i nieruchomości między przedsiębiorstwami państwowymi;

poz. 129 zarządzenie Ministra Finansów z 19.III.62 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zasad rozliczeń związanych z przekazaniem zakładów i nieruchomości między jednostkami budżetowymi oraz między tymi jednostkami a przedsiębiorstwami państwowymi;

w nr 31 z 10.IV.62 r. **poz. 142** zarządzenie Ministra Finansów z 27.I.62 r. w sprawie klasyfikacji dochodów i wydatków budżetu centralnego;

poz. 143 zarządzenie Ministra Finansów z 19.III.62 r. w sprawie odprowadzania i rozliczania amortyzacji oraz odprowadzania dochodów z likwidacji środków trwałych przedsiębiorstw państwowych;

w nr 32 z 12.IV.62 r. **poz. 146** zarządzenie nr 33 Prezesa Rady Ministrów z 2.IV.62 r. w sprawie wprowadzenia czasu letniego i zimowego w 1962 r.;

poz. 147 zarządzenie nr 34 Prezesa Rady Ministrów z 4.IV.62 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów o przydziałach, rozdzielnikach i uzgodnieniach dostaw maszyn biurowych z importu centralnego;

poz. 148 zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z 12.III.62 r. w sprawie sposobu wpłat na rachunek kaucji oraz wypłat z tego rachunku;

poz. 150 zarządzenie Ministra Finansów i Gospodarki Komunalnej z 26.III.62 r. w sprawie zasad i trybu udzielania pożyczek na remonty, przebudowę i nadbudowę budynków mieszkalnych z rachunku kaucji mieszkaniowych;

poz. 152 zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z 2.III.62 r. w sprawie ustalenia ceny 1 m² powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego dla celów przeliczeń wkładów oszczędnościowych na 1961 r.;

poz. 153 obwieszczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z 24.III.62 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych Polskich Norm;

w nr 33 z 13.IV.62 r. **poz. 154** uchwałę Rady Ministrów nr 114 z 30.III.62 r. w sprawie gospodarki makulaturą oraz zwiększenia wykorzystania tego surowca przez przemysł papierniczy;

w nr 34 z 19.IV.62 r. **poz. 163** zarządzenie Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z 15.III.62 r. w sprawie organizacji prac nad racjonalizacją formularzy;

w nr 36 z 30.IV.62 r. **poz. 173** zarządzenie Ministra Finansów z 12.IV.62 r. w sprawie zasad ewidencji środków trwałych i ich umorzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej działających według zasad rozrachunku gospodarczego;

poz. 175 obwieszczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z 16.IV.62 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych Polskich Norm.

KOMUNIKAT II

Zostały wydane, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenia Ministra:

1. nr 161 z 14.IV.62 r. znak: OR3-53/6/62 w sprawie zmiany podporządkowania i zasad działania Bytomskiego Przedsiębiorstwa Budowy Pieców Przemysłowych;
2. nr 162 z 14.IV.62 r. znak: OR3-53/6/62 w sprawie zmiany podporządkowania i zasad działania Krakowskiego Przedsiębiorstwa Budowy Pieców Przemysłowych;
3. nr 163 z 14.IV.62 r. znak: OR3-53/6/62 w sprawie zmiany podporządkowania Biura Projektów i Dostaw Pieców Tunelowych;
4. nr 164 z 14.IV.62 r. znak: OR4-61-2/62 w sprawie zmiany zarządzenia o dostosowaniu organizacji przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Wojcieszowskie Zakłady Przemysłu Wapienniczego;
5. nr 165 z 12.IV.62 r. znak: OR4-61/62 w sprawie zmiany zarządzenia o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Eksportu Wytwórni Betonów „Fabex";
6. nr 167 z 18.IV.62 r. znak: TE/2/2-21/62 w sprawie programu oszczędności stali na lata 1962—1965;
7. nr 168 z 18.IV.62 r. znak: OR-52/16/62 o zmianie przedmiotu działania i zasad działania oraz podporządko-

wania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Warszawskie Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjnych „Inżynieria";

8. nr 169 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego Warszawa-Północ;
9. nr 170 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Doświadczalnego;
10. nr 171 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego Warszawa-Muranów;
11. nr 172 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego Warszawa-Sródmieście;
12. nr 173 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego Warszawa-MDM;
13. nr 174 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego Warszawa-Południe;
14. nr 175 z 18.IV.62 r. znak: 0R3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego Warszawa-Wschód;
15. nr 176 z 18.IV.62 r. znak: 0R3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego „Stolica";
16. nr 177 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego Warszawa W-Z;
17. nr 178 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego Warszawa-Ochota;
18. nr 179 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego Warszawa-Żoliborz;
19. nr 180 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Uprzemysłowionego Warszawa;
20. nr 181 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Robót Instalacji Sanitarnych Budownictwa Warszawa;
21. nr 182 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Instalacji Elektrycznych Nr 1 Budownictwa „Warszawa";
22. nr 183 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Instalacji Elektrycznych Nr 2 Budownictwa Warszawa;
23. nr 184 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjnych Budownictwa Warszawa;
24. nr 185 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Robót Elewacyjnych i Kamieniarskich Budownictwa Warszawa;
25. nr 186 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmiania podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcji Elementów Budowlanych — Warszawa;
26. nr 187 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Budownictwa Warszawa;
27. nr 188 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady Transportowe Budownictwa Warszawa;
28. nr 189 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Warszawskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego „Budomontaż";
29. nr 190 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/18/62 o zmianie podporządkowania i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Warszawskie Przedsiębiorstwo Budowlane nr 3;
30. nr 191 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/16/62 o zmianie zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Płockie Przedsiębiorstwo Transportowo-Sprzętowe Budownictwa;
31. nr 192 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/16/62 o zmianie zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Warszawskie Przedsiębiorstwo Budowlane Nr 4;
32. nr 193 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/16/62 o zmianie zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Warszawskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego „Zelbet";
33. nr 194 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/16/62 o zmianie zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Warszawskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego „Dźwigar";
34. nr 195 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/16/62 o zmianie zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Warszawskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego „Stalbet";
35. nr 196 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/16/62 o zmianie zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Warszawskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego „Kablobeton";
36. nr 197 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/16/62 o zmianie zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Warszawskie Przedsiębiorstwo Instalacji Sanitarnych i Przemysłowych;
37. nr 198 z 18.IV.62 r. znak: OR3-52/16/62 o zmianie zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Warszawskie Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Budownictwa;

Zakł. Graf. „Tamka", W-wa. Zam. 1155/62. Nakł. 9025 egz. H-48.